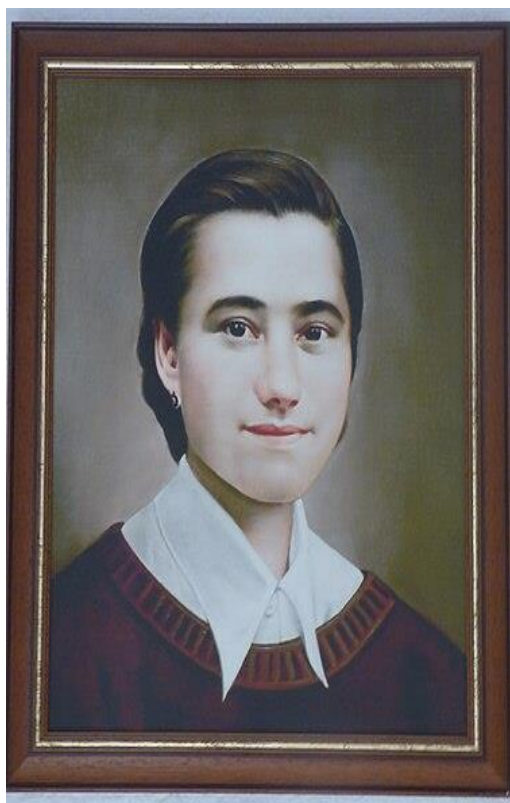

Bódi Mária Magdolna élete

Magdi 1921. augusztus 8-án született Szigligeten, szegény uradalmi cseléd szülők gyermekeként. Édesapja hadifogolyként, papírok nélkül érkezett az országba, ezért a szülők nem köthettek sem polgári, sem egyházi házasságot – így a három testvér, Magdi, a két évvel idősebb Gyula és öccsük, János „törvénytelen”, házasságon kívül született gyermek volt. Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján, a badacsonytördemici Szent Mihály templomban keresztelték meg. A vidám, jól tanuló kislány hitbéli buzgóságára korán felfigyelt tanítója. A család ezekben az években Köveskálon élt, ahol ritkán tartottak szentmisét, így a híveknek a szentbékkálai templomba kellett menniük – Magdi pedig már gyerekként szívesen vállalta a hosszú utat.

Harmadik osztályosként, az elsőáldozására készülve Jézus iránti elkötelezettsége még erősebbé vált, mindennapjait már 10-11 éves korában az ima és a tevékeny szeretet hatotta át: egyre többet segített édesanyjának a háztartásban és a mezei munkákban, nagyon szerette a virágokat, élvezte a természetet járni, emellett igyekezett támogatni a rászorulókat is. A visszaemlékezések szerint Köveskálon felfigyelt egy árvára, akit nagyszülei neveltek, a család nagy szegénységben élt. Magdi elhatározta, hogy végigkoldulja a falut, hogy meleg ruhát vehessen a kisgyermeknek – terve pedig sikerrel járt.

1934-ben a család a Balatonkeneséhez tartozó Máma-pusztára költözött. Egy évvel később Androsits István plébános megszervezte a fűzfőgyártelepi egyházközséget, és István atya lett Magdi első lelkiatyja, akitől sok vallási témájú olvasmányt kapott kölcsön, így széles körű teológiai tudásra tett szert. Szívesen foglalkozott a máma-pusztai gyerekekkel, akiket a vasárnapi szentmisékre is magával vitt. 17 éves volt, amikor a Szent István-émlékév és az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmából szervezett balatonfűzfői népmisszió meglátta az utat, amelyet választania kell, hogy már földi zarándokútján is szorosan lehessen együtt Jézussal. „Milyen szép az élete annak, aki közel lehet Istenhez” – mondta öccsének. Megértette, hogy a szerzetesi élet az a hivatás, amely őt egészen Jézushoz köti. Felkereste

plébánosát, Androsits István atyát, hogy támogatását kérje, végül otthon is előállt határozott tervével, ám házasságon kívül született gyermekként az akkori rendi szabályok miatt ezt a vágyát soha nem valósíthatta meg.

1939 Magdi egészen máshol találta meg a lehetőséget világi apostolkodásra. 18 évesen a fűzfőgyártelepi, több ezer embert foglalkoztató Nitrokémia Rt. munkásnője lett.

A pirotechnikai eszközöket, többek között rakétákat gyártó részlegen pedig hamar kitűnt szorgalmával és tanulékonyságával, amikor azonban magasabb bért és előléptetést ajánlottak fel neki, azt visszautasította fiatal korára és arra hivatkozva, hogy a családos munkásnőknek nagyobb szükségük lenne a fizetésemelésre. Gyári munkásként is a templomban, szentáldozással kezdte napjait, a munka közben elhangzott vallásgyalázó kijelentésekre pedig mindig nyugodtan, érthető és biztos érveléssel, ám soha nem sértő módon válaszolt.

Szerénysége, vidámsága és segítőkészsége egy idő után munkatársaira is hatással volt: tisztelni kezdték őt.

Aktívan részt vett különféle gyűjtésekben, édesapjától kapott kerékpárjával mindenhová elment, ahol segítséget szendvedtek. Ebben az évben elvégezte első zárt lelkigyakorlatát, és bár több udvarlója, sőt kérője is akadt, 1941. október 26-án, Krisztus Király ünnepén visszavonhatatlan szüzességi fogadalmat tett. Ekkor már jó ideje segítette a 6-14 éves katolikus lányok és fiúk országos szervezetét, a Szívgyárdát, szívesen vezette a helyi és a környékbéli gyerekekből álló csoportokat, a foglalkozásokon tovább mélyítve hitüket.

Felnőttkor

1942: Egy évvel később a család Daka-pusztára költözött. Ekkor avatták Magdit a Mária Kongregáció tagjává – a jezsuiták által kezdeményezett katolikus vallásos közösség célja az volt, hogy a tagokat, elsősorban a fiatalokat a Mária-tisztelet gyakorlása által az önmegszentelés és az apostolkodás magasabb fokára vezesse. A Katolikus Dolgozó Lányok Szövetségének is egyre aktívabb tagja volt, csoportot szervezett, és az iparban dolgozó munkáslányokat öntudatos, katolikus világnézetre nevelte, segítve a rászorulókat, önfeláldozó karitatív munkát végezve. 1943-ban betegápolói tanfolyamra jelentkezett, elhatározta ugyanis, hogy frontszolgálatot vállal, így segítve embertársait. A tanfolyam elvégzése után azonban hiába várta a behívóját. A katonai parancsnokságon megtudta, a Nitrokémia vezetői nem engedték el, arra hivatkozva, hogy nem tudnák pótolni egyik legjobb munkásukat. Imádságaiban már ekkor azért fohászkodott, hogy fiatalon halhasson meg, és halála közelebb vigye a fiatalokat az Úrhoz.

1944 áprilisában családjával Litérre, a Nitrokémia Rt. ottani birtokára költözött, és szinte azonnal elkezdte megszervezni a Katolikus Dolgozó Lányok Szövetségének helyi csoportját,

amelynek tagjai Magdi vezetésével ott segítettek, ahol csak tudtak: a balatonfüredi katonakórház betegeinek élelemcsomagokat készítettek, a környék mélyszegénységben élő gyerekeinek ruhákat varrtak, ápolónői tanfolyamot szerveztek. Magdi eközben egyre több dologról mondott le, hogy ezzel is közelebb kerülhessen Krisztushoz. Ekkor már egyre aggasztóbb híreket lehetett hallani a nőkkel szemben elkövetett erőszakról, ezért tisztaságuk megőrzésére bátorította nőtársait, ő pedig elhatározta: élete árán is megtartja szüzességi fogadalmát.

1944 végére a harcok zaja egyre közelebről hallatszott, gyakoribbá váltak a légiriadók – a front Litér felé közeledett. A szovjet csapatok végül 1945. március 23-án érkeztek meg a településre, amelynek közössége a háború hosszú évei alatt óriási veszteségeket szenvedett, sok litéri férfi soha nem tért haza a harcmezőről. Aznap délután Magdi néhány asszonnyal és gyerekekkel együtt a helyi kastély udvarán kialakított óvóhely lejárataánál tartózkodott, amikor két fegyveres szovjet katona támadt rájuk. Egyikük a bunkerbe küldte Magdit, aki tudta, mi vár rá, sokat hallott a katonák által elkövetett erőszakról. Tisztaságát védelmezve a zsebében tartott kisollóval megszúrta a katonát, és menekülni próbált, közben a többi asszonyt figyelmeztette a veszélyre. „Annuska, meneküljön, mert magán lesz a sor! Én már meghalok... Édesanyám, menjenek innen, én most már meghalok!” – kiáltotta a visszaemlékezések szerint. Pár pillanattal később a Magdira támadó katona megjelent az udvaron, és azonnal lőtt – a beszámolók szerint hat golyó fűródott a lány testébe. Az első lövés után Magdi megállt, a második lövésnél karjait az ég felé tárta, majd összezárta ezekkel a szavakkal: „Uram, Királyom! Végy magadhoz!” Az utolsó golyó a szívét találta el, arccal előreest és meghalt – ujjai még ekkor is a rózsafüzért szorították.

Bódi Mária Magdolna példája egyetlen szót üzen nekünk: Krisztusért érdemes élni!

Gondolkozz el az alábbi kérdéseken!

Mit jelent az önfeláldozás a mai világban?

Hogyan lehetünk bátrak, amikor a hitünket kell megvallani?

Hogyan tudjátok megmutatni a hiteteket a hétköznapiakban?

Bódi Mária Magdolna életének legfontosabb erényei, hangsúlyai:

- Istenbe vetett hite
- Istenbe vetett reménye, céltudatossága
- Hősies szeretete Isten és felebarátai iránt

- Apostoli munkája
- Okossága
- Igazságszeretete
- Mértékletessége
- Erőslelkűsége
- Tisztasága
- Alázatossága
- Önfeláldozása
- Imádságos lelkülete
- Bátorsága

Boldog Apor Vilmos püspök élete

Az Apor család Erdélyből származott. Vilmos harmadik gyermekként született *1892. február 29-én, Segesváron*. Néhány év múlva a család Bécsbe költözött az édesapa szolgálati helyének megváltozása miatt. Apor Gábor 1898-ban váratlanul meghalt, az édesanya, Pálffy Fidélia ezután Bécsben nevelte gyermekeit, akiktől fegyelmezettséget, igénytelenséget és pontosságot kívánt. Ezt mondogatta nekik: *„Ha az ember választút elé kerül, válassza mindig a nehezebbet, mert biztosan az a helyes út.”*

Apor Vilmos a gimnáziumot Kalksburgban és Kalocsán végezte a jezsuitáknál. Ezt követően a győri egyházmegye szemináriumába jelentkezett, ahol az Apor családdal rokonságban lévő gróf Széchenyi Miklós püspök örömmel fogadta, és az innsbrucki egyetemre küldte tanulni. Itt alakult ki papi-lelkipásztori programja. Világosan látta, hogy a papi élet a lemondás útja, és a türelemnek, a szelídségnek és a fáradhatatlan munkásságnak kell jellemeznie.

Apor Vilmost *1915. augusztus 24-én szentelte pappá* Sigmund Waitz brixeni segédpüspök. Működését a nagyvárad egyházmegyében kezdte meg, ahová az 1911-ben áthelyezett Széchenyi Miklós püspök magával vitte. *1918 nyarán* plébánosi kinevezést kapott Gyulára, ahol azelőtt káplánként szolgált. Úgy tartotta, „a lelkipásztor az igazi pap”. Szigorú napirenddel élt, szabadidejét tanulásra és önművelésre fordította, önmagával szemben aszketikus fegyelem jellemezte, mások iránt viszont kedvesség és figyelmesség. Lelkipásztori tevékenysége során katolikus lapot alapított, hitoktatást tartott, látogatta a fogvatartottakat, segítette a szegényeket, a betegeket. Jelentős összegeket juttatott jótékony célokra – 1925 karácsonyán például elajándékozta a plébánia élelemkészletének nagy részét és minden pénzét.

Plébánosi szolgálata alatt magára vállalta a legnehezebb feladatokat. Káplánjaival a kölcsönös tisztelet és barátság szellemében dolgozott együtt. Szívesen gyóntatott, másokat megértő hozzáállása a gyóntatószékben érvényesült a legjobban. Mint lelkipásztor a mindent legyőző lelkipásztor kialakítására törekedett, fegyelmezettséget, igazságszeretetet igyekezett vezetettjeiben kialakítani.

1941. január 21-én kapta kézhez a pápai nuncius iratát, miszerint a Szentatya győri püspökké nevezte ki. A február 24-i püspökszentelés, amelyen nemcsak a főpapok és előkelőségek, de a szegény galbácskerti és krinolinkerti hívek is részt vettek, évtizedekig emlékezetes maradt Gyula történetében.

Apor Vilmos március 1-jén érkezett Győrbe, másnap megtörtént a hivatalos beiktatás. Az egykori gyulai plébános új szolgálati helyén, immár püspökként is emberszeretettel, alázattal kormányzott.

Első körlevelében felvázolta lelkipásztori programját: „*A lelkekért való munka, a lelkek iránt való szeretet és lángolás, az a vágy, hogy »mindenkinek mindene« legyen, teszi a papi életet széppé és minden áldozatra képessé.*”

A harmadik zsidótörvény hatálybalépése után kezdte meg püspöki működését, és mélyen átérezte az Egyház felelősségét, azonban tiltakozása, kérelmei, a zsidók érdekében küldött táviratai hiábavalók voltak. A hozzá fordulóknak egy részét bűjtatta, illetve továbbküldte Angelo Rotta nunciushoz vagy nővéréhez, Apor Gizellához, aki a Magyar Vöröskereszt vezetője volt.

A nuncius 1944-ben ezrével írta alá az oltalomleveleket, melyek a Vatikán hivatalos diplomáciai védettségét jelentették az üldözötteknek.

Apor Vilmos szíven viselte a polgári lakosság sorsát is. Sokakat befogadott, elhelyezett, anyagilag segített. *1944 áprilisában*, Győr bombázása után maga is járta a város utcáit, hogy személyesen segíthessen a bajbajutottaknak. Találékony és bátor volt. Szoros kapcsolatot tartott fenn a szerzetesházak vezetőivel, így is sikerült sok menekültnek helyet szereznie.

A veszélyben szorosabb kapcsolat alakult ki a Dunántúl főpásztorai, különösen Mindszenty József veszprémi, Shvoy Lajos székesfehérvári és Apor Vilmos győri püspök között.

1945. március 28-án, nagyszerdán az oroszok elérték Győrt. A visszavonuló németek szintén lőtték a várost. Találatot kapott a székesegyház is. Apor püspök végignézte a pusztítást és megsiratta templomát.

A püspök jó pásztorként minden menekültöt befogadott ezekben a napokban, sok százan találtak menedéket a püspökvár pincéiben. Felkészülve mindenre, Győr püspöke kijelentette: „Egyszer úgyis meg kell halni, inkább ilyenkor adja oda az ember az életét.”

Nagycsütörtökön Apor Vilmos a pincében mondta utolsó szentmiséjét.

Egyre gyakrabban érkeztek orosz katonák a püspökvárhoz. A püspök mindenkit személyesen fogadott, és nagypéntekig egyáltalán nem aludt. Ekkor részeg orosz katonák el akarták vinni a pincében tartózkodó asszonyokat és lányokat. Apor Vilmos ellenállt. Egy katona előbb a mennyezetbe lőtt – a négy golyó helye most is látható a múzeummá alakított pincében –, majd háromszor rálőtt a püspökre. Egy asszony, meglátva vérző homlokát, felkiáltott: „Püspök atyánk, ezt értünk tette!” Apor Vilmos halkan, mosolyogva felelt: „Szívesen, nagyon szívesen!”

A sebesült főpásztort az ostromlott városon keresztül kórházba szállították, ahol petróleumlámpa fényénél műtötték meg. Apor Vilmos hálát adott Istennek, hogy „ilyen nagypénteket adott” neki, és szenvedései alatt papjaiért, híveiért és hazánkért imádkozott, és megbocsátott támadóinak. *Április 2-án, húsvéthétfőn* hajnalban halt meg.

Testét ideiglenesen a kármelita templom kriptájába temették. Újratemetésére csak 1986. május 23-án kerülhetett sor, azóta a győri bazilika Héderváry-kápolnájában nyugszik.

Gyóntatója írásban kérte, hogy azonnal indítsák el a vértanú püspök boldoggá avatásának ügyét. Az eljárás 1946-ban meg is indult, de 1949-ben fel kellett függeszteni, és csak 1989-ben lehetett folytatni. Az előkészítő munkálatok 1996-ra fejeződtek be. Az úgynevezett pozíciót – amely a boldoggá avatáshoz szükséges összes dokumentumot tartalmazza – díszkötésben nyújtották át II. János Pál pápának 1996 szeptemberében, győri látogatásakor, amikor a szentatya Apor Vilmos sírjánál imádkozott.

Egy évvel később, 1997. november 9-én II. János Pál pápa boldoggá avatta Apor Vilmos püspököt a római Szent Péter téren, több ezer magyar zarándok jelenlétében.

Miben példakép Apor Vilmos a magyar ifjúságnak?

- Azok a tulajdonságok, amelyek őt naggyá és szentté tették, azok már gyermekkorában is fellelhetőek voltak. Az erdélyi arisztokrácia jegyei jellemezték az Apor-családot. Minden fontosabb hivatal, mint például a főkörmányszéki tanácsos vagy éppen a fő kormánybírónak járó helyet ők töltötték be. Mindezek ellenére a család zárkózott és puritán életvitelű életet élt és tudott magának. Nem jellemezte őket a nagyravágás, sem az életörömök hajszolása. Szülei őt és többi testvérét is katolikus hitre nevelték.
- Az apai példát követve ő is gondos odafigyeléssel és segítőkészséggel vágott bele minden dolgába, amit az élet eléje sodort. Szülei nem csak szóval buzdították, hanem tettekkel is bizonyították és mutatták azt az ösvényt, amit mindig is gyermekeiknek szántak. Gyakori volt náluk a jótekingodás és a rászorulókon való segítség.
- Apor Vilmos püspök a mentőakcióival illetve a karitatív tevékenységével próbálta - sokszor erején túl - megvédeni a nyilasok és a németek elől bujdosó embereket. Ezzel az önzetlenségével hívta ki maga ellen a sorsot, hiszen püspöki palotájában bújtatta és óvta a társadalomból kitaszítottakat. Több eset is alátámasztja a másokért végzett önfeláldozását
- A püspök szívében viselte mind a nők, és mind a gyermekek sorsát, életét adta a híveiért. Az akadályokat semmibe véve fáradhatatlanul próbált harcolni a szélsőségek ellen.
- Tisztelettel és bizalommal volt előljárói iránt.
- Elismerésre méltó tevékenységeket vitt végbe a fajgyűlölet ellen.
- Megbocsátott gyilkosainak, valamint a mérhetetlen szeretetével, önzetlenségével és lelkierejével sikerült legyőznie a háborúk illetve a diktatúrák gyűlöletét.
- Világéletében nem akart megfelelni semmilyen elvárásnak, csak a Jóisten mércéje lebegett a szeme előtt.

Forrás: Magyar Kurír

www.bodimariamagdolna.hu